Nihad Mešić River

BAUK

Ne ide mi borba sa sobom.
Onaj originalni je jači.
Uplašeno dijete ostavljeno
u bolnici na nepoznatom mjestu
obavlja malu nuždu pored kreveta
jer u toaletu nema svjetla.
Ne obazire se na prijekore
medicinskih sestara jer strah je jači.

U mraku čeka neko.
Posljednjih godina omatorjelom djetetu
TV ostaje uključen po noći.
To je siguran recept protiv noćnih bića
koja ne vole moderne programe.
U mraku uvijek ceka nepoznato.
23 su sata.
Valja dalje u borbu sa sobom
i mrakom
dok Bauk vreba Svijetom.

KROĆENJE STRAHA

Cijeli život gledam
kako da strah ukrotim,
da mi od neprijatelja
saveznik postane.

Kad me more noćne
iz sna probude
da mi teško ne bude
zaspati opet,
a da svjetlo ugašeno ostane.

Trudim se ja tako,
ali se i strah trudi,
ne da se lopov stari,
bezobrazno mi prkosi,
a ja eto još ne odustajem.

Kroćenje straha je proces
koji neki zovu životom.

DA JE DANAS JUČE

Da je danas koji mjesec ranije
radovao bih se odmoru.
Da je danas koja godina ranije
tražio bih ljubav.
Da je danas koja decenija ranije
vjerovao bih ljudima.
Da je danas juče
opet bih te sanjao, živote.

DO MENE

Vratite mi snove
u boji
i crno-bijele
iz filmova Franka Capre
i lahku orkestarsku muziku
da me uvede u novi
sunčan dan.

Vratite mi snove
o sunčanoj obali,
zelenoj livadi
i svjetlucavom odsjaju
u morskom plavetnilu.

Drečim eto da mi neko vrati mene.
Znam, neće niko moći –
do ovog tupana je.

Mirela Avdagić

DUŠA DUŠE MOJE

U ime istine.

Idem jedan korak naprijed
i hiljadu nazad.
Sto na sat.

Noge mi se sapliću
i stanu.
Tumaram.
Bauljam,
ali se i ispravim.

Znam
da sam stigla
na vrh vrhova,
ipak, uprkos...

Sve moje želje
Utkane su u njih.

Duša duše moje...

Moje oči
ostaju na njima,
ruke
za njih su rođene,
noge
da im blizu budem.

Osvojila sam vrh vrhova.
U ime istine.

OKICE

Očekivali smo je.
ali ne tako brzo.

Mrvica
na maminim njedrima
imala je prelijepe, tamne oči
kojim nas je osvojila.

Rastu s njom
izvori radosti.

Zbrajali smo dane i grame,
ali okice su uvijek zračile,
svjetlost širile,
radosti množile.

Ela je ljubav
koja je nadrasla sve naše brige,
borac i ljepotica,
sagovorniki drugarica,
smješka i ljutica,
zna šta hoće i želi.

Prijatelji su joj svi,
djeca i ljudi,
znani i neznani,
mjesta za igru svugdje,
bilo gdje i bilo šta.

Hoće ili neće,
nema ništa između.
Zna svoj put,
samo naprijed.

NAŠA LJUBAV

Ako je pitaš:
»Koga voliš?«
odgovori: »Tebe.«

Svi zadovoljni, sretni.
Ona vesela,
šeretski pogleda okicama,
nasmiješi se.

Raduje se svemu i
svakome.
Hoće nešto.
Drugo neće.

Nema ubjeđivanja,
zna svoje.
Druženje s njom
može potrajati.

Priči nema kraja,
svi njeni su znanci,
ali bez njega ne ide,
Kan je glavni.

Tandem po dogovoru.
Bez pregovora.
Ja.
Ja.

DOK NE DOĐE SEBI

Moja Mrvica kaže
da pričekam
dok dođe sebi.

Čekam,
milujem je po kosi,
nožicama,
ručicama, ona se smješka,
unjedri,
ugnijezdi,
uživa u trenucima
šireći okice
koje su njen adut.

Eline sjajilice blistaju,
meškolji se,
skače na nožice
i kreće u akciju.

Sve je njeno,
zamišljene igre,
pijemo kafu, kobajagi,
prodajemo sladoled
i kupujemo,
bez pribora i novaca,
ližemo,
u ukusima.
Mašta nas vodi
gdje god želimo.
Na putovanja,
ne daleko,
uz smijeh
i neobične grimase.

Ništa nam nije strano.
Sve je stvarno,
uživamo u minutama,
pogledima,
dodirima,
razgovoru,
radosti,
vježbanju,
moja curica i ja.

Dok ne dođe sebi.

A, onda...